

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867562170000/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Marven; jeg vilde have ønsket, at hele Byen havde seet derpaa. Men vi vare ene To! Jeg saac op paa Taarnet. Der er ingen Vægtergang, ingen, uden een, de have malet af paa Muren; det ere tegnede to Vægtere, i naturlig Størrelse og med Couleurer; de sees endnu, thi de blive altid friskede op igjen. Hvor jeg ønskede, at de havde været levende! jeg kunde dog ikke lade være at sige i mit Hjerte: I have seet den kjønneste Pige i Byen kysse mig!»

»Saa blev I forlover?» spurgte Commandeersergeanten.

»Jo, paa det Lag! jeg blev som et Blod, men lystig i Sindet var jeg, og Reisen gik med mere Fornøielse! I fem Aar reiste jeg fra Land til Land. Skikkelige Folk, brave Mestere har jeg stødt paa, men Bisselæderet var mig i Skøene!»

»Og Kysset, I fik af *Maria*, det var Eder Blod paa Tanden, saa fik I Smag paa Pigerne?»

»Nu, jeg vil ikke gjøre mig bedre, end jeg er, men det er Sandhed, da jeg i fremmed Land første Gang slog min Arm om en Piges Liv og fik et Kys igjen, kom jeg til at tænke paa *Maria* og det paa en ganske egen Maade! det var ligesom om hun saac paa det, og Blodet gik mig op i Ansigtet! Aldrig følte jeg mig fremmed ude. Tidt, naar jeg havde været nogle Uger i en By, var det mig, som havde jeg altid levet der, som havde jeg altid kjendt Kammeraterne og fløitet med dem deres tydske Viser. Kun naar jeg saac noget, der ret forbausede mig, som den gamle Stephans Kirke i *Wien*, eller de høie Bjerge, med Skyer paa Siden og nede ved Foden en Frugtbarhed, som i den nigeste Kjøkkenhauge, saa stod *Faaborg* for mig, med alle gamle Bekjendter, og mens jeg var nær ved at faae Vand i Øinene over den Verdens Pragt, tænkte jeg ufrivilligt paa Taarnet i *Faaborg* med den afmalede Vægtergang og de afskildrede Vægtere, som havde seet *Maria* kysse mig, og saa syntes jeg, her kunde endnu være kjønnere for mig, stod kun det gamle Taarn her, og *Maria* der nedenunder med den Stoffes Bul og det grønne Skjort. Jeg fløitede da en Vise, og Lystigheden var der igjen! Heis! saa vandrede jeg med Kammeraterne længer ud i Verden!»

»Men her hjemme er dog kjønt!» udbrød Commandeersergeanten.

»Ja, her er smukt, naar Frugttræerne staae i Blomster, naar Kløvermarken lugter som en Potpourikrukke! men, der skulde I see, naar man først er over de høie, blaae Bjerge: *Alperne*, som de kaldes, det er som en stor Hauge; den stikker den ud paa *Glomp*, den overgaaer